

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Sizwe's Glimlach

Het had dagenlang geregend, en iedereen was chagrijnig. Iedereen behalve Sizwe, die elke ochtend met een glimlach wakker werd.

"Yoh! Sizwe! Die glimlach is magie!" zei Gogo.

"Is het voor mij?"

Sizwe klapte zijn hand voor zijn mond.

"Maar het is MIJN glimlach, Gogo," fluisterde hij.

Zijn moeder lachte. "Sizwe! Een glimlach is iets dat je kunt weggeven zonder het te verliezen. Kijk!"

Ze tilde hem op naar de spiegel. Daar was zijn glimlach, net zo stralend als voorheen.

Het was tijd om naar buiten te gaan. Mama knoopte Sizwe's regenjas dicht, en daar gingen ze, door de regen, naar de bibliotheek. Verderop op straat stond Sizwe's beste vriendin Zanele bij het raam van haar huis, verdrietig naar de



regen te kijken.

Sizwe voelde zijn glimlach opkomen.

Voordat hij het wist, SPRONG zijn glimlach eruit en vloog de tuin in naar Zanele.



Zanele hield de glimlach stevig vast – het was veel te kostbaar om te laten ontsnappen.

Toen Sizwe naar de bibliotheek liep, ging de deurbel van Zanele.

Het was de postbode, met een brief van haar favoriete neef.

Zanele was zo blij, dat de glimlach omhoog sprong en naar de postbode straalde.

“Dank u, meneer de postbode!” zei ze.

Zanele’s glimlach was het helderste dat de postbode de hele ochtend had gezien. Het hield hem warm terwijl hij door de regen voortstapte.

Hij kwam bij een groot huis.

Binnen de poort draaide een hond in cirkels, blaffend, blaffend, blaffend. Hij was zo gek, dat de postbode niet anders kon dan glimlachen.

De glimlach sprong met een glinstering van blijdschap door de poort.



De hond stopte met blaffen. Hij spitste zijn oren en kwispelde met zijn staart. Toen draaide hij zich om en rende terug naar het huis met de kostbare, warme glimlach.



Een gebogen oude man opende de deur. "Oh, nee! Je kunt niet naar binnen. Je bent helemaal nat!" zei hij tegen de hond. Maar meteen

straalde de glimlach naar de oude man.

De oude man stond iets rechterop. "Ach," zei hij, "Wie geeft erom dat het regent? Laten we een wandeling maken, jongen!" En daar gingen ze, spetterend in de plassen.

Daar, bij het zebrapad, stond chagrijnige mevrouw Makabela, de verkeersagente. Ze zag er koud, nat en ellendig uit.

De oude man wist precies wat te doen.

"Goedemorgen, mevrouw Makabela!" riep hij, en glimlachte zijn grootste, helderste glimlach. Maar mevrouw Makabela... glimlachte niet terug.



Dagenlang in de regen staan kan een gezicht verdrietig, verdrietig, verdrietig maken.

Maar een glimlach is een magisch ding en, inmiddels, was de glimlach zo sterk en zo fel, dat het heel moeilijk was om binnen te houden.

Het werkte niet meteen, maar beetje bij beetje begon het naar buiten te kruipen totdat, uiteindelijk...!



Een grote, brede glimlach verlichtte het gezicht van mevrouw Makabela!

De schoolbel ging, en kinderen renden om de straat over te steken. Mevrouw Makabela zette haar bord omhoog, en glimlachte, en glimlachte, naar elk kind.

De kinderen glimlachten naar hun moeders en vaders, en hun gogos en tatas en broers en zussen. Ze glimlachten naar de buschauffeur en de groenteboer, en mevrouw Makau, die weg ging om naar haar man te glimlachen, die glimlachte naar de burgemeester...

De glimlachen sprongen en rolden en straalden en glinsterden totdat IEDEREEN glimlachte en giechelde en luidop lachte in de regen.



In de bibliotheek was alles stil,

behalve het geluid van de regen.

"Het is tijd om te gaan," zei Sizwe's moeder, terwijl ze haar boek dichtklapte.

"Aw, mam!" zei Sizwe, die zonder glimlachen zat.



Maar toen ze de straat op stapten...

WAT EEN AANZICHT!
Iedereen in de stad was daar!
Iedereen!
En ze glimlachten ALLEMAAL!



De glimlachen sprongen rond en straalden naar Sizwe. Ze verwarmden hem, en kietelden hem, en kropen omhoog, omhoog, omhoog van zijn tenen... naar de TOP van zijn hoofd. Hij was zo vol geluk dat de glimlach eruit barstte, schitterend en stralend fel.

En er gebeurde iets. De donkere, sombere, regenachtige middag leek niet meer zo donker.

Zou het kunnen...? JA!

De wolken gingen uiteen, en de warme zon scheen op hen neer, met de grootste, helderste, meest schitterende glimlach van allemaal.

